

[Øllgaard]

bart var rigtigere end den vurdering, der blev lagt til grund for det, der stod i åbningstalen om landbruget.

Det er også blevet opfattet, hvad der var vores hensigt, nemlig at gøre opmærksom på, i hvor høj grad der er tale om en drastisk og alvorlig situation.

Vi har noteret, at der i realiteten ingen væsentlige indvendinger var imod vores analyse af situationen. Hvis man har lyttet opmærksomt efter, så vil man erindre, at den måde, vi har analyseret situationen på, ikke er blevet bestridt. Det vil dog sige: naturligvis bestred EF-modstanderne analysen, idet de fandt årsagen til landbrugets vanskeligheder i EF-tilslutningen. Det er klart, de gjorde det.

Det er på den anden side ganske ejendommeligt, at de fremturer, for alternativet ville have været, at vi stod som reserveleverandører og dermed givet var i en endnu langt værre klemme, idet vi får priserne fastsat udenrigs, men omkostningerne fastsat indenrigs. Heraf følger, at den af retsforbundet foreslåede dagsorden vil vi stemme imod.

Nej, de indvendinger, der er gjort gældende, gik ikke på analysen af situationen, men på mulighederne af at gøre noget ved situationen. Indvendingerne gik først og fremmest på spørgsmålet om de statsfinansielle muligheder for at skaffe det fornødne beløb. Jeg mener fortsat, at regnestykket stilles forkert op. Det er forkert at spørge, om vi har råd til at skaffe disse midler til investering i en opretholdelse af landbruget. Spørgsmålet skal stilles sådan: ja men har vi råd til at lade være? Hvordan vil vi klare os uden det antal milliarder som vi, inden vi ser os om, vil være nødt til at klare os foruden, medmindre vi nu investerer kraftigt i at få skabt fornuftige arbejdsbetingelser for landbruget?

Man må i øvrigt undre sig over, at denne snak om, hvordan vi statsfinansielt får råd, opstår, når vi ved, hvor forholdsvis let det er for det politiske flertal at få råd til rentestøtteordninger til det almenyttige boligbyggeri på et par milliarder kroner om året, til skibsindustrien på omkring godt 1 mia kr. årligt, til overførselsindkomster på en snes milliarder kroner årligt. Så den »få råd-ikke få råd«-snak skal stilles op på en helt anden måde.

Det er draget i tvivl, også af landbrugsministeren, hvordan vores regnestykke kommer

til at gå op. Enhver vil se ved at læse vores udspil igennem, at tingene hænger godt nok sammen. Vi anviser de besparelser, som naturligvis skal til. Der er betragtelige besparelser i de forslag, vi har fremlagt her i tinget, så at muligheden for at få statsfinansierne til at balancere, også selv om vi foretager dette drastiske fremstød, er til stede.

Vi kan konstatere, at historien har gentaget sig i et vist omfang i dag i den forstand, at i åbningsdebatten viste det sig, at det var regeringen og bag den det politiske flertal, der veg uden om kendsgerningerne, som det delvis også er sket i dag, og at det var oppositionen, det var venstre, der havde de drastiske udspil, som passer til den drastiske økonomiske situation, vi befinder os i.

Historien har også gentaget sig i den forstand, at vi havde lidt af den samme tingenes tilstand i de landbrugsdebatter, vi havde i sidste samling, som vi har haft i denne debat, nemlig derved, at vi beskrev situationen så realistisk, som vi nu har gjort. Det gjorde vi sidste år, det har vi gjort ved denne lejlighed, og situationen er betydelig mere akut. Vi blev sidste år bebrejdet – det kan jeg helt tydeligt huske jeg personlig blev bebrejdet, at jeg stod og dramatiserede situationen sidste år, da vi snakkede landbrug. Desværre har det jo vist sig, at udviklingen langt overhalede vores forestillinger.

Lad os gøre en fælles anstrengelse for, at det ikke gentager sig. Denne fælles anstrengelse skal bestå i, at vi nu sætter os sammen og stille og roligt og lidenskabsløst drøfter det udspil igennem, som vi her er kommet med, for at finde frem til nu for alvor at forny situationen i landbruget. For ellers sker der det samme igen i løbet af det kommende år, som skete i afvigte år, at begivenhedernes ulykkelige gang langt overhaler dels de ordninger, der er lavet, dels de vurderinger, som regeringen og det politiske flertal lægger til grund. Tiden er inde til handling nu.

Jeg skal blot sige om den af fremskridtspartiet fremsatte dagsorden, at der er da ingen, der kan være i tvivl om, hvordan vi ser på spørgsmålet om særskatten, så indholdet af dagsordenen kan vi for så vidt være enig i. Vi har bare ikke ønsket, at denne debat skulle blive en særskatdebat, eller at den skulle blive en sædvanlig forespørgselsdebat, så derfor afstod vi på forhånd fra at møde op med dagsordener. Men der foreligger jo